

§ 420 obč. zák., vyvěrajícího z práva vlastnického, nýbrž dle zásad platících o smlouvě nájemní, pokud se týče pachtovní. Dle § 1109 obč. zák. jest nájemce povinen najatou věc po ukončení nájmu odevzdati v tom stavu, v jakém ji byl převzal a má proto nájemce právo dle §§ 1097, 331 pokud se týče 332 obč. zák. z nákladu na najatou věc učiněného si vzít vše, co bez poškození podstaty může býti odebráno. Tento závazek přešel na žalovanou stranu již tím, že v nájemní poměr na místo svého předchůdce ve vlastnictví vstoupila, aniž bylo vůbec třeba, by nynějším žalobcem při koupi byla na to upozorněna, že on stromy a keře sám zasadil; jedná se o odvozený způsob nabytí práva vlastnického, při čemž důvěra v knihy pozemkové nemá co činiti. Stěžovatelé však přehlížejí, že žaloba obsahuje alternativní žádání, totiž buď povolení k odstranění stromu a keřů žalobcem zasazených, anebo zaplacení náhrady; i kdyby odstranění stromu a keřů ať již z důvodu toho neb onoho nebylo možné, zbývá ještě rozhodnouti o alternativním nároku na náhradu užitečného nákladu na předmět pronájmu učiněného. K rozhodnutí o tomto alternativním žalobním žádání jest však nutně zapotřebí zabývat se otázkou přiměřenosti požadované náhrady, ve kterémž směru, jak odvolací soud správně vytkl, řízení v první stolici vzhledem ku právnímu názoru, jež první soud zaujal, zustalo neúplným.

Čís. 915.

Ustanovení § 14 nesp. říz., podle něhož nepřipouští se v otázce útrat dovolací rekurs, platí i v řízení o propůjčení nezbytné cesty. Nepřípustným jest i odpůrcovo vyjádření na takovýto dovolací rekurs.

(Rozh. ze dne 8. února 1921, R II 9/21.)

V řízení o propůjčení nezbytné cesty odmítl Nejvyšší soud dovolací rekurs v otázce útrat a zamítl žádost za přičtení utrat vyjádření o dovolací stížnosti.

Důvody:

Dle § 14 cis. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. ve znění cis. nařízení ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. (čl. X.), jsou stížnosti do rozhodnutí druhé stolice ve příčině výroku o útratách nepřipustny. Dle § 9 odstavec třetí zákona o zřízení cest nezbytných ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. platí pro řízení to, pokud zákon ten jinak neustanovuje, zásady řízení mimosporného; § 25 téhož zákona sice má speciální ustanovení ohledně povinnosti k náhradě útrat, jinak však zákon ten ohledně opravných prostředků do výroku o útratách nemá žádného zvláštního ustanovení, pročež platí uvedené z počátku ustanovení článku X. cis. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. Bylo proto nepřipustný rekurs dovolací odmítnouti již v první stolici, a když se tak nestalo, jest odmítnouti jej soudem revisním. Poněvadž se jedná o nepřipustnou dovolací stížnost, nemůže býti připuštěno ani vyjádření odpůrce po rozumu § 16 zák. ze dne 7. července 1896, čís. 40 ř. zák., a nemá proto odpůrce stěžovatelů, obzvláště když ve vyjádření svém nepřipustnost stížnosti nevytýkal, nároku na náhradu útrat svého vyjádření.